

Върна се Герчо рано-рано съ подутъ носъ и все още се чудѣше, какво се бѣше случило.

— Кжде е кравата? — запита го баща му.

А Герчо подсмърчаше, криеше си носа въ ржкава и сричаше:

— Не знамъ — избѣга...

Привечеръ пждарѣтъ доведе кравата, а на другия день отъ общината донесоха разписка за глобата, гдето тя газила низъ нивитѣ. Малко по-късно и Герчо плати данѣка си и за вестника, и за кравата, и за глобата,

та три дни го бѣше срамъ да се яви по улицата.

Матвей Вълевъ.

СВРАКАТА ВЪ КАПАНА

Имаше си дѣдо Панко петъ кокошки сребати и петъ качулати; и единъ пѣтелъ ранобуденъ, съ гребенъ изумруденъ, съ шпори и лампази, Господъ да ви пази!

Рипне сутринъ дѣдо, като момче младо, хвърли имъ храница, пълничка паница.

— Ки, ки, ки-ки! — припнатъ яркитѣ на двора и му заговорятъ:

— Хвърляй, хвърляй, дѣдо! Ние ще ти бждемъ добри кжщовници, яйца ще ти носимъ, хей такива едри, като две пестници!

— Ко-ко-ко-ко! — пѣчи се пѣтелътъ. — Да си живѣ стопане! Азъ пѣкъ ще ти пѣя, доде побѣлѣнешъ, хе-е, като Балкана!

Суче мустакъ дѣдо, разлюлянъ отъ радостъ, хвърля имъ пшевица още една паница.

Всѣки день на пладне пѣтелътъ приплѣска, кокошки изкрѣкатъ, и дѣдо напълни калпака си вълненъ съ яйца топли бистри, като снѣга чисти. Купи за тѣхъ после тютюнецъ, солчица, сиренце, гасчица.

Научи се сврака, сврака тънкокрака, яйцата да пие. Закани се дѣдо, че ще я убие. „Ише, ишъ!“ — завика и хвърли съ тояга, но свраката не бѣга. Слѣзе изъ махлата, насѣбра децата — боси неомити, съ разцепени пазви и имъ заприказва:

— Ето, тая сврака, вижте я въ сливака! Камъни сберете и я прогонете!

Припнаха децата, камъни събраха, свраката погнаха.

— Ха, така, момчета! Който я прогони, ще му дамъ бонбони!

Камъни запѣха, листи запръщѣха, лакомата сврака, надалечъ закрѣка.

— Браво бе, юнаци! — викна засмѣнъ дѣдо, засука мустаци и яйце имъ даде.

— Ха сега идете и каквото щете, това си купете!